

V

(Ogłoszenia)

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 26 kwietnia 2012 r.
— Komisja Europejska przeciwko Republice Cypru

(Sprawa C-125/09) ⁽¹⁾

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Sieci i usługi łączności elektronicznej — Dyrektywy 2002/21/WE i 2002/20/WE — Prawo drogi — Brak transpozycji w wyznaczonym terminie)

(2012/C 174/03)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: G. Zavvos, A. Nijenhuis i H. Krämer, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Cypru (przedstawiciele: K. Lykourgos i A. Pantazi-Lamprou, pełnomocnicy)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Naruszenie art. 11 ust. 1 dyrektywy 2002/21/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie wspólnych ram regulacyjnych sieci i usług łączności elektronicznej (dyrektywy ramowej) (Dz. U. L 108 s. 33) — Naruszenie art. 4 ust. 1 dyrektywy 2002/20/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie zezwoleń na udostępnienie sieci i usług łączności elektronicznej (dyrektywy o zezwoleniach) (Dz. U. L 108 s. 21) — Przyznanie przedsiębiorstwu posiadającemu zezwolenie na prowadzenie sieci komunikacji elektronicznej pozwolenia na zainstalowanie urządzeń w miejscach będących własnością publiczną lub prywatną oraz nad tymi miejscami i pod nimi

Sentencja

1) Nie zapewniając przyznawania prawa drogi w miejscach będących własnością publiczną oraz nad tymi miejscami i pod nimi w oparciu o przejrzyste, stosowane bez dyskryminacji i bez zwłoki procedury zgodnie z art. 11 ust. 1 dyrektywy 2002/21/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie wspólnych ram regulacyjnych sieci i usług łączności elektronicznej (dyrektywy ramowej) oraz art. 4 ust. 1 dyrektywy 2002/20/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie zezwoleń na udostępnienie sieci i

usług łączności elektronicznej (dyrektywy o zezwoleniach) Republika Cypru uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy tych dyrektyw.

2) Republika Cypru zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 141 z 20.6.2009.

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 3 maja 2012 r.
(wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgericht Frankfurt am Main — Niemcy) — Georg Neidel przeciwko Stadt Frankfurt am Main

(Sprawa C-337/10) ⁽¹⁾

(Polityka społeczna — Dyrektywa 2003/88/WE — Warunki pracy — Organizacja czasu pracy — Prawo do corocznego płatnego urlopu — Ekwiwalent pieniężny w przypadku choroby — Urzędnicy (strażacy))

(2012/C 174/04)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Verwaltungsgericht Frankfurt am Main

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym*Strona skarżąca:* Georg Neidel*Strona pozwana:* Stadt Frankfurt am Main**Przedmiot**

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Verwaltungsgericht Frankfurt am Main — Wykładnia art. 7 dyrektywy 2003/88/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 listopada 2003 r. dotyczącej niektórych aspektów organizacji czasu pracy (Dz.U. L 299, s. 9) — Prawo do pieniężnej rekompensaty za coroczny płatny urlop, który nie został wykorzystany z powodu niezdolności do pracy trwającej przez kilka lat poprzedzających przejście na emeryturę — Podmiotowy zakres stosowania dyrektywy 2003/88/WE — Urzędnicy (strażacy)

Sentencja

- 1) Artykuł 7 dyrektywy 2003/88/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 listopada 2003 r. dotyczącej niektórych aspektów organizacji czasu pracy należy interpretować w ten sposób, że znajduje on zastosowanie w przypadku urzędnika w normalnych warunkach wykonującego pracę strażaka.
- 2) Artykuł 7 ust. 2 dyrektywy 2003/88 należy interpretować w ten sposób, że urzędnik, który przeszedł na emeryturę, ma prawo do ekwiwalentu pieniężnego za coroczny płatny urlop, którego nie wykorzystał, ponieważ nie mógł wykonywać swoich funkcji z powodu choroby.
- 3) Artykuł 7 dyrektywy 2003/88 należy interpretować w ten sposób, że nie stoi on na przeszkodzie przepisom prawa krajowego przyznającym urzędnikom dodatkowe prawo do płatnego urlopu, oprócz minimalnego prawa do corocznego płatnego urlopu w wymiarze czterech tygodni, przy czym nie przewidziano zapłaty ekwiwalentu pieniężnego, gdy urzędnik, który przeszedł na emeryturę, nie mógł skorzystać ze wspomnianego dodatkowego prawa z tego względu, że nie wykonywał swoich funkcji z powodu choroby.
- 4) Artykuł 7 ust. 2 dyrektywy 2003/88 należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie przepisowi prawa krajowego ograniczającemu, poprzez ustanowienie dziewięciomiesięcznego okresu przeniesienia, po którego upływie prawo do corocznego płatnego urlopu wygasa, prawo urzędnika przechodzącego na emeryturę do kumulacji ekwiwalentów pieniężnych za coroczne płatne urlopy, które nie zostały wykorzystane z powodu niezdolności do pracy.

(¹) Dz.U. C 301 z 6.11.2010.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 2 maja 2012 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez High Court of Justice (Chancery Division) — Zjednoczone Królestwo) — SAS Institute Inc. przeciwko World Programming Ltd

(Sprawy połączone C-406/10) (¹)

(Własność intelektualna — Dyrektywa 91/250/EWG — Ochrona prawna programów komputerowych — Artykuł 1 ust. 2 i art. 5 ust. 3 — Zakres ochrony — Tworzenie bezpośrednio lub za pomocą innego procesu — Program komputerowy chroniony prawem autorskim — Odtworzenie funkcji przez drugi program bez dostępu do kodu źródłowego pierwszego programu — Dekompilacja kodu obiektowego pierwszego programu komputerowego — Dyrektywa 2001/29/WE — Prawa autorskie i pokrewne w społeczeństwie informacyjnym — Artykuł 2 lit. a) — Podręcznik użytkownika programu komputerowego — Powielenie w innym programie komputerowym — Naruszenie prawa autorskiego — Warunek — Wyraz własnej twórczości intelektualnej autora podręcznika użytkownika)

(2012/C 174/05)

Język postępowania: angielski

Sąd krajowy

High Court of Justice (Chancery Division)

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: SAS Institute Inc.

Strona pozwana: World Programming Ltd

Przedmiot

Wniosek wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — High Court of Justice (Chancery Division) — Wykładnia art. 2 ust. 1 i art. 5 ust. 3 dyrektywy Rady 91/250/EWG z dnia 14 maja 1991 r. w sprawie ochrony prawnej programów komputerowych (Dz.U. L 122, s. 42) — Zakres ochrony — Stworzenie bezpośrednio lub za pomocą innego procesu, takiego jak dekompilacja kodu obiektowego, programu komputerowego kopiującego funkcje innego programu komputerowego, już chronionego prawem autorskim, bez dostępu do jego kodu źródłowego

Sentencja

- 1) Artykuł 1 ust. 2 dyrektywy Rady 91/250/EWG z dnia 14 maja 1991 r. w sprawie ochrony prawnej programów komputerowych należy interpretować w ten sposób, że ani zbiór funkcji programu komputerowego, ani język programowania i format plików danych używanych w ramach programu komputerowego w celu korzystania z pewnych jego funkcji nie stanowią formy wyrażenia tego programu i nie podlegają z tego tytułu ochronie przyznawanej programom komputerowym przez prawo autorskie w rozumieniu tej dyrektywy.
- 2) Artykuł 5 ust. 3 dyrektywy 91/250 należy interpretować w ten sposób, że osoba, która uzyskała kopię programu komputerowego na podstawie licencji, jest upoważniona bez zezwolenia podmiotu prawa autorskiego do tego programu, by obserwować, badać lub testować funkcjonowanie tego programu w celu ustalenia koncepcji i zasad, na których opiera się każdy z elementów wspomnianego programu, gdy dokonuje czynności objętych tą licencją oraz ładowania i uruchamiania koniecznego do używania programu komputerowego, pod warunkiem że osoba ta nie narusza praw wyłącznych podmiotu prawa autorskiego do tego programu.
- 3) Artykuł 2 lit. a) dyrektywy 2001/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 maja 2001 r. w sprawie harmonizacji niektórych aspektów praw autorskich i pokrewnych w społeczeństwie informacyjnym należy interpretować w ten sposób, że powielenie w programie komputerowym lub w podręczniku użytkownika tego programu niektórych elementów opisanych w podręczniku użytkownika innego programu komputerowego chronionego prawem autorskim może stanowić naruszenie prawa autorskiego przysługującego do tego podręcznika, jeśli — czego sprawdzenie należy do sądu krajowego — owo powielenie stanowi wyraz własnej twórczości intelektualnej autora podręcznika użytkownika programu komputerowego chronionego prawem autorskim.

(¹) Dz.U. C 346 z 18.12.2010.